งานวิจัยเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนใน รูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2/4 สาขาภาษาต่างประเทศ

ชื่อผู้วิจัย นางนันท์มนัส เพียรดวงศรี

ตำแหน่ง ครูผู้สอนแผนกสาขาภาษาต่างประเทศ

วุฒิการศึกษา คบ. (ครุศาสตร์บัณฑิต) เอกภาษาอังกฤษ

สถานที่ทำงาน วิทยาลัยเทคโนโลยีระยองบริหารธุรกิจ

เบอร์โทรศัพท์ 062-3344819

ปีที่ทำวิจัย ปีการศึกษา 2566

ประเภทวิจัย วิจัยชั้นเรียน

บทคัดย่อ

การวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2/4 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ตโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะและเพื่อสร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนประโยคและข้อความที่ภาษาอังกฤษอย่างง่ายและเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2/4 ปีการศึกษา 2566 ซึ่งกำลังเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต จำนวน 11 คน โดยการสุ่มแบบเจาะจง รูปแบบการวิจัยเป็นการสอนตามปกติ เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นจำนวน 1 แผน แบบฝึกทักษะการเขียนประโยคและคำศัพท์ภาษาอังกฤษและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางพูดก่อนเรียนและหลังเรียน

ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2/4 มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนได้คะแนนสอบมากกว่าคะแนนสอบก่อนสอนทุกคน และหลังการสอนนักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต การเขียนประโยคภาษาอังกฤษ ดีขึ้น คือมีระดับคะแนนเพิ่มทุกคน

กล่าวได้ว่าแบบฝึกทักษะการเขียนข้อความ ภาษาอังกฤษ เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพเชื่อถือได้ เหมาะที่จะนำไปใช้สอนได้ และนักเรียนมีความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ คือช่วยให้นักเรียนเข้าใจและรู้เรื่องประโยคภาษาอังกฤษ ได้เข้าใจมากขึ้น และการทำแบบฝึกหัดได้ดีมากขึ้น จะช่วยเป็นเหมือนการทบทวนย้ำเตือนให้นักเรียนสามารถเข้าใจจำได้และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

ผลของการวิจัย

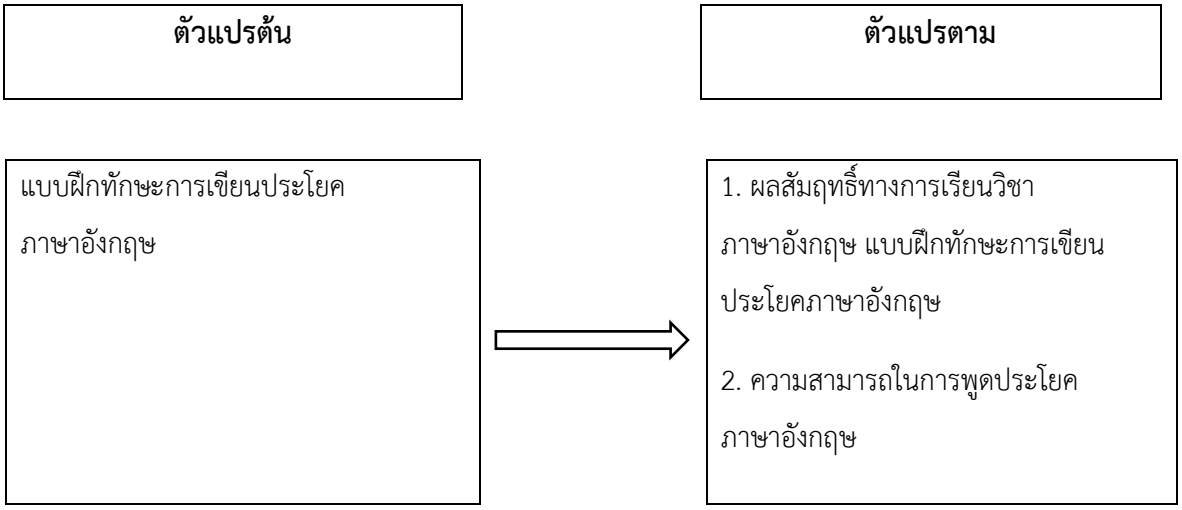
1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ

2. เพื่อสร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนข้อความที่ประกอบด้วยประโยคภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4

3. เพื่อเปรียบเทียบและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเรียนและการ การเขียนข้อความที่ประกอบด้วยประโยคภาษาอังกฤษ ที่จัดขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐาน 80:80

4. เพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนข้อความที่ประกอบด้วยประโยคภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียนหมายถึงนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4 วิทยาลัยเทคโนโลยีระยองบริหารธุรกิจภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ซึ่งกำลังเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต จำนวน 11 คน

2. การเขียน หมายถึง การสอนเขียนข้อความที่ประกอบด้วยประโยค ภาษาอังกฤษอย่างง่าย

3. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ผลการเรียนในรูปของคะแนนของนักเรียนในการเรียนและเขียนข้อความที่ประกอบด้วยประโยคภาษาอังกฤษซึ่งวัดคะแนนการทำแบบฝึกหัด หรือ แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) แบบฝึกหัด หรือแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) และแบบฝึกหัดย่อย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่องการการศึกษาผลสัมฤทธิ์การพูดข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการพูดภาษาอังกฤษมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการพัฒนาความสามารถทางการพูด โดยใช้ชุดฝึกทักษะทางการพูดที่เป็นข้อความหรือประโยคภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนก่อนและหลังใช้แบบฝึกทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาทฤษฎีหลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นหัวข้อต่อไปนี้

การวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับแบบตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษา แนวคิด หลักการ และทฤษฎีจากเอกสาร ตำรา บทความ และงานวิจัยทีÉเกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response method:T.P.R.)
    1.1 ความหมายของการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.2 แนวคิดพื้นฐานของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.3 หลักวิธีการสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.4 ลักษณะสำคัญของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.5 กลวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.6 ลำดับขั้นตอนของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.7 กิจกรรมที่ใช้ในวิธีวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.8 การวัดและประเมินผลการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
    1.9 ข้อดีของวิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง
2. วิธีการจัดการเรียนรู้ภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicativelanguage teaching: C.L.T.)
    2.1 แนวคิดพื้นฐานของการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
    2.2 วิธีการการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
    2.3 หลักการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
    2.4 การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร
    2.5 การวัดและการประเมินผลการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
3. ทักษะการฟัง
    3.1 ความหมายของการฟัง
    3.2 ความสำคัญของทักษะการฟัง

3.3 ระดับทักษะการฟัง

3.4 การจัดการเรียนการสอนทักษะการฟัง

3.5 กิจกรรมของการฟังเพื่อความเข้าใจ

3.6 กิจกรรมในการสอนทักษะฟัง

4. ทักษะการพูด

4.1 ความหมายของการพูด

4.2 องค์ประกอบของการพูด

4.3 ความสำคัญของทักษะการพูด

4.4 องค์ประกอบของทักษะการพูด

4.5 สภาพปัจจุบันและปัญหาในการสอนพูดภาษาอังกฤษ

4.6 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสอนพูดภาษาอังกฤษ

4.7 กิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนทักษะการพูด

4.8 ระดับความสามารถในทักษะการพูด

4.9 ข้อควรพิจารณาเกี่ยวกับการสอนทักษะการฟังการพูด

4.10 จุดประสงค์ของการสอนทักษะการฟังการพูด

4.11 วิธีการและการจัดกิจกรรมการสอนการฟังการพูด

4.12 ขั้นตอนในการสอนทักษะการฟังการพูด

4.13 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการฟังและทักษะการพูด

4.14 การพัฒนาความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษ

5. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

5.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

วิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

1. ความหมายของวิธีการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทาง

วิธีการสอนภาษาด้วยท่าทาง (Total physical response) หมายถึงการสอนภาษาโดยการให้ผู้เรียนฟังคำสั่งจากครูและผู้เรียนทำตามเป็นการประสานการฟังกับการเคลื่อนไหวของร่างกายโดยผู้เรียนไม่ต้องพูดแต่ให้ผู้เรียนเลียนแบบผู้สอนวิธีการสอนภาษาโดยการใช้ท่าทางโดยใช้คำสั่งที่มีคำศัพท์เกี่ยวกับการเคลื่อนไหวของร่างกาย (Body movement) การเคลื่อนไหวร่างกายเช่น (Stand up) ยืนขึ้น (Sit down) นั่งลง(Turn left) เลี้ยวซ้าย

(Turn right) เลี้ยวขวา (Go straight)ไปข้างหน้า (Jump) กระโดด (Stop) หยุด (Clap your hand) ปรบมือ (Turn around) หมุนไปรอบๆ (Rase your hand) ชูมือขึ้น (Wave your hand) โบกมือ (Put down your hand) ชูมือลง เกมหรือกิจกรรมที่ใช้ใน Simon say เช่น Touch your noseจับที่จมูกถ้าไม่ได้พูดคำว่า Simon sayไม่ต้องทำตามการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการนำท่าทางมาประกอบการสอน

ภาษาต่างประเทศ เริ่มนำมาสอนในระดับเริ่มต้นตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 ในปีค.ศ. 1925 พาลเมอร์(Palmer) ได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษด้วยท่าทางและจัดพิมพ์หนังสือชื่อ English Through Actions ขึ้นเป็นครั้งแรก ที่เมืองโตเกียวประเทศญี่ปุ่น (Palmer, 1970, p.20) ต่อมาได้มีการศึกษาปัญหาและความไม่ประสบผลสำเร็จในการสอนภาษาต่างประเทศในสมัยก่อนซึ่งสรุปได้ว่าสาเหตุสำคัญประการหนึ่งคือกระบวนการเรียนการสอน Asher (1982, pp.1-4 อ้างถึงใน ศศิธร เจริญใจ, 2550, หน้า 17) กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่าสถิติผู้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมากจะเห็นได้จากการ รายงานของจอห์นลอสัน (John Lauson) ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐโอไฮโอในปีค.ศ. 1971 พบว่าสถิติของนักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศได้เลิกเรียนกลางคันในปี ที่3 มากกว่าร้อยละ 85 และในปี ที่4 มากกว่าร้อยละ95 มีผู้สำเร็จการศึกษาด้านภาษาต่างประเทศจริงๆหรือแม้แต่ในระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกันจากการรายงานของจอห์นบีแคร์รอลในปีค.ศ.1960พบว่าจากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกระดับชั้นปี ที่2ขึ้นไปมีสถิตินักศึกษาที่ทำ คะแนนอยู่ในเกณฑ์ดีเพียงร้อยละ 5 และในจำนวนนี้ มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดทางด้านภาษาสูงด้วยความไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนี้ น่าจะมาจากสาเหตุในกระบวนการเรียนการสอนและได้ตั้งข้อสังเกตว่าเหตุใดเด็กปกติที่มีอายุเพียง 6 ปีจึงมีความรอบรู้ในภาษาแม่เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นระบบเสียงโครงสร้างทางภาษาหรือความหมาย เขาจึงพยายามค้นหากลยุทธ์ที่จะพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้นหากการที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนของเด็กให้มีมากขึ้นเขาได้แนวความคิดการสอนภาษาแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารกโดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำใดคำหนึ่งออกมาได้นั้นเขาต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังอย่างมากมายซึ่งเป็นการสะสมทีละเล็กทีละน้อยมาก่อนในขั้นแรกเด็กๆจะค่อยๆลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมายโดยการเคลื่อนไหวอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย เช่นใช้การมอง การหัวเราะการยิ้มการวิ่งไปหาของฯลฯ พัฒนาการทางภาษาของเด็กทารกนี้เกิดจากความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ซึ่งอาจจะเป็นคนเลี้ยงหรือบุคคลอื่นๆ ซึ่งอยู่รอบกายเด็กและเป็นลักษณะที่เป็นธรรมชาติในระยะแรกนั้นผู้ใหญ่มักจะพูดกับเด็กโดยมีความคาดหมายเพียงแค่ให้เขาตอบสนองด้วยการกระทำ เช่นพูดว่าค่อยๆ เดินยืนนิ่งๆเป็นต้น เด็กจะเริ่มจากการตอบสนองด้วยการปฏิบัติแล้วค่อยๆ เรียนรู้จนกระทั้งพัฒนามาเป็นคำพูด ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับการหัดเดินของเด็กที่เริ่มจากค่อยๆ เกาะลุกขึ้นยืนตั้งไข่ค่อยๆ ก้าวเตาะแตะจนเดินได้อย่างมั่นคงและวิ่งได้ในที่สุด อัชเชอร์และคนอื่นๆ ได้ทดลองใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อพิสูจน์ว่าลักษณะของภาษาทุกภาษาสามารถนำเอาการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

และทักษะการฟังเป็นทักษะที่นำไปสู่ทักษะการพูดอ่านเขียนจริงหรือไม่เขาได้ทดลองสอนภาษาอังกฤษเยอรมัน สเปน รัสเซีย ญี่ปุ่น และจีนโดยใช้การสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับผู้เรียนที่เรียนตั้งแต่เกิดอายุ1-8 ขวบ และกับผู้ใหญ่ที่มี อายุระหว่าง30-60 ปีใช้เวลาเรียนต่างๆ กันผลการทดลองปรากฏว่าได้ผลดีและพบว่าลักษณะทางไวยากรณ์ของภาษาส่วนใหญ่สามารถนำมาใช้ในรูปประโยคคำสั่งได้นอกจากนี้ ทักษะฟังยังเป็นตัวเชื่อมโยงที่ดีต่อทักษะ พูด อ่าน เขียน จุดสำคัญที่ทำให้วิธีการนี้ ได้ผลคือการปฏิบัติซึ่งทำให้เกิดความเข้าใจอย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพและการปฏิบัติยังมีความสำคัญอย่างมากในการช่วยให้ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้สามารถจำสิ่งที่เรียนรู้ได้นานจากการทดลองกับกลุ่มทดลองที่หลากหลายพบว่าผู้ที่ได้รับการสอนการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีความจำและเข้าใจภาษาที่เรียนได้มากกว่าผู้ที่เรียนภาษาเดียวกันที่เรียนด้วยการสอนแบบอื่นใช้เวลามากกว่า 3-4 เท่านอกจากนี้ อัชเชอร์ยังพบว่าถ้าผู้เรียนพยายามที่จะเรี รู้ทักษะทางภาษาหลายๆพร้อมกันความสามารถในการเข้าใจภาษานั้นๆ จะลดน้อยลงเขาเห็นว่าทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาหลายทฤษฎีใช้การฝึกด้วยประโยคคำสั่งเช่นกันแต่ใน T.P.R. จะไม่มีการเปล่งเสียงพูดจนกว่าผู้เรียนจะได้พัฒนาความเข้าใจก่อนการให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งในระหว่างที่เรียนภาษานั้นจะจำได้นานเพราะเป็นการเรียนรู้ด้วยสมองซีกขวาก่อนที่จะเชื่อมโยงมายังสมองซีกซ้ายอย่างสมดุลผู้เรียนได้มีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นคำพูดด้วยการปฏิบัติก่อนที่จะพูดออกมานับเป็นการเรียนรู้และการตอบสนองที่ง่ายและเก่าแก่ที่สุดในกิจกรรมของการฝึกพูดแบบต่างๆ ไม่มีแนวทางการเรียนรู้ ภาษาที่สองแบบใดจะสำเร็จ ได้ถ้าในขั้นแรกของการเรียนรู้ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะตอบสนองโดย การปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอนการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางในขั้นแรกจะมุ่งฝึกด้านทักษะฟังและตาม ด้วยการเคลื่อนไหวทันทีเวลาที่ใช้ในการเรียนร้อยละ 70 จะให้กับการฟังและการทำตามคำสั่งอีก ร้อยละ20 ใช้ในการฝึกพูดส่วนการอ่านและเขียนนั้นใช้เวลาเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น ลักษณะวิธีการสอนแบบนี้จะเน้นฝึกด้วยประโยคคำสั่งนั้นๆ ซ้ำประมาณ 2-3 ครั้งจนกว่าผู้เรียนพร้อมที่จะทดลองด้วยตนเองโดยไม่มีแบบอย่างจากผู้สอนการออกท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง เพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงที่สุดคำสั่งที่นำมาใช้ในระยะต้นของชั่วโมงแรกจะสั้นและเข้าใจง่ายต่อมาลักษณะของคำสั่งอาจจะเพิ่มให้ซับซ้อนมากขึ้นเป็นลำดับ เช่น

1) Stand up and walk to the window.

2) Stand up and walk to the window and open it.

อย่างไรก็ตามควรระมัดระวังประโยคที่ซับซ้อนเกินไปเพราะอาจทำให้เกิดความสับสนได้เกี่ยวกับการแก้คำผิด และการให้ข้อมูลป้อนกลับนั้น อัชเชอร์ได้เน้นว่าหลังจากที่ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเริ่มพูดแล้วผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามพูดออกมาผู้สอนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่อง ของผู้เรียนในขณะนั้นแต่ถ้าจำเป็นจริงๆ การวิจารณ์ข้อบกพร่ องควรเป็นไปอย่างนิ่มนวล และแตกต่างกันไปตามความหนักเบาของข้อบกพร่องของแต่ละคนไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้คำผิดทุกๆครั้งถ้าข้อผิดพลาดไม่ร้ายแรงนักควรปล่อยไปการแก้ไขควรแก้ไขอย่างสร้างสรรค์โดยใช้คำพูดที่เหมาะสมการแก้คำผิดในระหว่างที่ผู้เรียนยังพูดไม่จบอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความ

ท้อถอยและขัดขวางความก้าวหน้าที่จะแสดงออกอีกด้วยการฝึกมากๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟังการออกเสียงและสำเนียงที่ดีนั้นขึ้นอยู่กับการฟังที่ชัดเจนและถูกต้องด้วยการที่ผู้เรียนจะได้ยินเสียงตัวเองออกเสียงอย่างไม่ถูกต้องในขั้นแรกๆอาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำที่ถูกต้องถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดตั้งแต่เริ่มเรียนความผิดพลาดก็จะมีมากและเป็นสิ่งขัดขวางการเรียนรู้อีกด้วยถ้าให้ฝึกทักษะการฟังก่อนทักษะการพูดผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดีสามารถโต้ตอบได้อย่างถูกต้อง และมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาดังกล่าวโดยสรุป อัชเชอร์ได้พัฒนาหลักการสอนภาษาวิธีT.P.R มาจากการศึกษาขั้นตอนการเรียนภาษาโดยธรรมชาติประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ในการสอนภาษา อัชเชอร์ได้ให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังเป็นอันดับแรกและใช้ประโยคคำสั่งและการเรียนรู้จากการปฏิบัติเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาในขั้นต้นมุ่งไปสู่ทักษะอื่นๆ ในขณะเดียวกันผู้สอนต้องรู้จักนำหลักจิตวิทยามาใช้ในการสอนด้วย

ทักษะการพูดเป็นทักษะทางการสื่อสารที่อยู่ในประเภทของการรับสาร และยังเป็นทักษะการใช้ภาษาที่ใช้มากที่สุดใน ชีวิตประจำวัน กล่าวได้ว่าทักษะการฟังนั้นเกิดขึ้นก่อนการพูด การอ่าน และการเขียน เพราะทักษะการฟังเกิดขึ้นตามธรรมชาติ ตั้งแต่แรกเกิด หลายคนจึงเข้าใจว่าทักษะการฟังนั้นไม่จำเป็นต้องมีการฝึกฝนเพราะทุกคนมีความสามารถในการฟัง แท้ที่จริงแล้ว ทักษะการฟังก็เหมือนกับทักษะอื่นๆ ที่ต้องได้รับการฝึกฝนพัฒนาอยู่เสมอจึงจะใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดและไม่เป็นเพียงแค่การได้ยินเสียงเท่านั้น ความหมายของการฟัง การฟัง หมายถึง พฤติกรรมการรับสารผ่านโสตประสาทอย่างตั้งใจเชื่อมโยงกับกระบวนการคิดในสมอง โดยสมองแปล ความหมายของเสียงจนเกิดความเข้าใจและมีปฏิกิริยาตอบสนอง การฟังจึงเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล การฟังนั้นต่างจากการได้ยิน เนื่องจากการฟังต้องอาศัยโสตประสาทที่อยู่ในหูเป็นเครื่องมือรับเสียง จากนั้นเมื่อเสียง ผ่านโสตประสาทแล้วจะเข้าสู่กระบวนการทำงานของสมอง ส่วนการได้ยินเป็นกลไกอัตโนมัติของโสตประสาทในการรับเสียงแต่ ไม่ได้เชื่อมโยงกับกระบวนการทางสมองเพื่อตีความในการทำความเข้าใจเสียงนั้น เป็นที่น่าสังเกตว่า ลักษณะการฟังนั้นจะต้อง เริ่มมาจากการตั้งใจหรือจงใจที่จะฟัง ส่วนการได้ยินจะไม่ได้เริ่มจากการตั้งใจฟัง ความสำคัญของการฟัง การฟังมีความสำคัญมากต่อการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ในชีวิตประจำวัน ดังจะเห็นว่ามนุษย์ใช้เวลาไปกับการฟังมาก ที่สุดหากเปรียบเทียบกับการพูด การอ่านและการเขียน การฟังจึงมีความสำคัญในการกำหนดความล้มเหลวหรือความสำเร็จของ การสื่อสารอย่างมาก ความสำคัญของการฟัง สรุปได้ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ซึ่งกำลังเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษอินเทอร์เน็ต จำนวน 11 คน

กลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 11 คนได้โดยการสุ่มแบบเจาะจง โดยมีเหตุผลในการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1) เป็นห้องเรียนที่มีนักเรียนที่เรียนสาขาภาษาต่างประเทศ

2) เป็นห้องเรียนที่ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างดี

3) เป็นห้องเรียนที่มีนักเรียนเหมาะสมสำหรับการวิจัย

4) เป็นห้องเรียนที่ผู้วิจัยเป็นครูผู้สอน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล กระทำในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 การเก็บข้อมูลแต่ละครั้งใช้เวลา 1 คาบ คาบละ 50 นาที ทั้งหมด 1 เดือน เป็นเวลาทั้งสิ้นรวม 10 คาบ

ผลการสอบตามวัตถุประสงค์และคำถามการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการสอน

เลขที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน			
	ก่อนสอน (คะแนนเต็ม 10)	เปอร์เซ็นต์ (100%)	หลังสอน (คะแนนเต็ม 10)	เปอร์เซ็นต์ (100%)
1	5	50	8	80
2	5	50	9	90
3	5	50	8	80
4	5	50	10	100
5	6	60	10	100
6	4	40	8	80
7	5	50	9	90
8	6	60	10	100
9	7	70	10	100
10	5	50	7	70
11	7	70	10	100
เฉลี่ยรวม	5.45	54.54	9	90

ผลสัมฤทธิ์ทางการสอน

จากตารางแสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลังการสอน ได้คะแนนสอบมากกว่าคะแนนสอบก่อนสอนซึ่งมีค่าเฉลี่ยทางการเรียน 5.45 คิดเป็นร้อยละ 54.54 แต่หลังการสอนนักเรียนมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 9 คิดเป็นร้อยละ 90.00 แสดงว่ามีการพัฒนาขึ้นจึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นด้วย และนักเรียนก็มีระดับคะแนนสอบหลังการสอนเพิ่มขึ้นทุกคน แสดงว่า

นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจในการเรียนการการเขียนข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพิ่มขึ้นทุกคน

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัย การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2/4 สรุปผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่า หลังการสอนนักเรียนมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนสอน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้โดยก่อนสอนมีค่าเฉลี่ยทางการเรียน 5.45 คิดเป็นร้อยละ 54.54 แต่หลังการสอนนักเรียนมีค่าเฉลี่ยทางการเรียน 9 คิดเป็นร้อยละ 90.00 ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากการจักกิจกรรมของผู้วิจัยจัดให้ผู้เรียนมีความหลากหลาย และสิ่งที่สำคัญในการจัดกิจกรรมครั้งนี้ คือ แบบฝึกทักษะการเขียนข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นที่มีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนข้อความและประโยคภาษาอังกฤษโดยการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบใช้ชุดฝึก ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่เข้าใจโครงสร้างประโยค มากยิ่งขึ้นสามารถเขียนแต่งประโยคได้เองตามที่ได้เขียนข้อความภาษาอังกฤษได้เข้าใจมากขึ้น ซึ่งนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง

บรรณานุกรม

ทิพพดี อ่องแสงคุณ. (2535). การสอนทักษะการอ่าน.กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธวัช บูชาจันทรกุล. (2542). การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะการอ่านในใจโดยใช้แผนภาพ (Mapping) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศม.,มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม.

นภดล ปู่ชุประเสริฐ. (2534). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยการอภิปรายและใช้แผนผังสรุปโยงเรื่องที่อ่าน. วิทยานิพนธ์ ค.ม.,จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.กรุงเทพฯ